

De schouwburgmoorden

2011 Deventer

Alle personen en gebeurtenissen, beschreven in dit boek, berusten op pure fantasie van de schrijfster. Iedere eventuele gelijkenis berust dus op puur toeval.

Sanne Klok

De schouwburgmoorden

© 2011 Sanne Klok
Omslagontwerp: Sanne Klok
Foto omslag: Deventer Schouwburg
ISBN: 9789491080388

HOOFDSTUK 1

Het was kwart over zeven in de morgen en stipt op tijd, zoals altijd, verliet Klaas Goossen zijn huis om naar zijn werk te gaan. Zijn werk was 'zijn politiekorps' zoals hij dat thuis altijd noemde. Hij was er trots op dit werk te doen en ging met een opgeruimd humeur de deur uit. Wil, zijn vrouw, had voor hem een lunchpakket in zijn tas gestopt want daaraan dacht hij zelf niet. Hij was gewend dat Wil voor deze dingen zorgde.

In de auto zette hij de radio aan en er was gezellige muziek te horen. Klaas vond dat hij geluk had want hij had een hekel aan 'buitenlandse herrie' zoals hij het discriminerend noemde. Dat was dit in ieder geval niet, het was lekker bekend en het drong niet eens tot hem door dat hij zat mee te neuriën met een liedje dat in het Fries gezongen werd en waarvan hij dus ook geen woord kon verstaan.

Vanaf zijn woning was de route naar het bureau niet zo moeilijk, op de weg langs de kade van de IJssel na, want daar waren veel verkeerslichten. Tot blijdschap van Klaas waren die redelijk goed afgesteld, zolang er tenminste geen voetgangers kwamen die alles in het honderd lieten lopen. Voor het gemak vergat hij dan de mensen die aan de andere kant van de rivier werkten en daarvoor met de pont moesten oversteken. Klaas nam een bocht naar links met een redelijke vaart, reed om het bureau heen en parkeerde zijn auto aan de achterkant waar meerdere collega's hun auto al hadden neergezet.

Met een beweging alsof hij nog dertig was (en hij was de vijftig al gepasseerd!) huppelde hij de trap op, zwiepte de deur open en jubelde zijn vaste ochtendgroet naar Betty die aan de balie zat: "morge wijfie!" en zo rende hij door naar zijn kantoor alsof hij veel en veel te laat was.

Zo, het was tien minuten voor acht, keurig op tijd om even op een rijtje te zetten wat hij vandaag zou gaan doen en even tot rust te komen na de rit door de stad.

Met schrik ontdekte hij de gele sticker die hij die avond daarvoor zelf op zijn bureaulegger had geplakt. 'Administratie bijwerken', had hij er op gezet en dat was nodig, want dat was het enige werk waar hij een hekel aan had in dit beroep.

Hij had al eens de moed genomen om zijn chef, Klinkhamer, te vragen naar een secretaresse voor dat soort klusjes maar die had hem hartelijk uitgelachen. "Klaas, ik weet dat er dingen zijn die je liever niet doet, maar jij weet dat we nu al met een financieel tekort te kampen hebben dus...ik moet je teleurstellen. Dag Klaas!" Sinds die keer plakte hij, als het écht nodig was en de berg te hoog werd zo'n akelig geel stickertje op zijn bureau zodat hij het niet 'per ongeluk' zou vergeten.

Zo dwong hij zichzelf dingen te doen die hij eigenlijk haatte, en dat door een simpel klein geel papiertje. Hij pakte de eerste dossiers van de stapel en begon te kijken wat er nog aan bijgewerkt moest worden, om vervolgens achter het toetsenbord van zijn computer de laatste toevoegingen in te typen en uit te printen. Hij was bijna

een half uur bezig en schoot al aardig op met zijn 'klus' toen Klinkhamer bij hem binnen kwam.

“Kan je even mee komen Klaas, er is werk aan de winkel”.

Hij zei het met een ernstig gezicht en Klaas ging dan ook direct achter hem aan en liet verder alles voor wat het was. Voor wie de twee zag hobbelen door de gang en niet wist wat er aan de hand was, moest het een komisch gezicht zijn: twee mannen op leeftijd, die niet meer echt slank te noemen zijn, samen, in een flink tempo lopend achter elkaar lopend.

“Klaas, ik kreeg net een bericht dat in de struiken bij het Nieuwe Park door scholieren een lijk is gevonden. Ik wil graag dat jij gaat kijken en me op de hoogte stelt van wat er precies gaande is. Scholieren hebben al wel eens geintjes uitgehaald met valse berichtgevingen in deze richting en dan was er niets aan de hand, maar dit klonk anders deze keer. Neem je Lotte Meertens mee? Dan zijn jullie in ieder geval samen als er echt iets is.”

“Oké chef, ik ben al weg en u hoort zo snel mogelijk wat van me!” Onderweg naar de uitgang kwam hij langs het kantoor van Lotte, die inmiddels al door Klinkhamer op de hoogte was gebracht.

“Ik ga mee, wacht, ik moet wel even mijn jas aan doen, zo, en nu op weg.” Veel werd er niet gepraat onderweg want ze waren toch gespannen en bedachten wat er aan de hand kon zijn. Zou het deze keer echt zijn of waren ze weer voor niets gealarmeerd? Lotte werkte nog niet lang in Deventer maar op een bewonderenswaardig snelle manier had ze snel de weg in de stad

leren kennen en straatnamen in zich opgenomen en ze wist dus nu ook precies waar ze heen moesten.

“Zo, voorbij de rotonde begint het park” zei Klaas, “aan beide kanten van de weg ligt een deel, dus als jij rechts kijkt, kijk ik hier of ik iets zie. Een echte plaats is niet genoemd en het park is best groot, dus als het tegen zit, moeten we straks nog lopend op zoek. Op een telefooncel hoeven we ons niet te richten want al die lui hebben tegenwoordig een telefoon op zak, volgens mij, sommigen al vanaf het moment dat ze kunnen praten”.

Om dat laatste zat Lotte stilletjes in zichzelf te lachen. Typisch Klaas, zo ver kende ze hem inmiddels al wel. Langzaam reed Klaas verder en beiden keken ingespannen naar de plaatsen in het park waar eventueel mensen zouden staan. Klaas moest tegelijkertijd ook op het verkeer letten en reed daarom maar langzaam. Wie achter hem zat moest maar even geduld hebben. “Daar!!” riep Klaas ineens en wel zo hard dat Lotte ervan schrok. “Kijk daar, op het dijkje verderop, waar veel scholieren langs gaan die naar de scholengemeenschap in de Koningswijk gaan.”

“Ja, als er wat is, moet het daar wel zijn. Hoe krijgen we in vredesnaam die kudde jonge gasten zo ver dat ze door gaan naar school?”

“Laten we nou maar eerst kijken, misschien is het iets heel anders,” zei Lotte om alles nog even te relativieren.

Klaas kon soms ongelofelijk tekeer gaan en je wist nooit van te voren wanneer dat zou gebeuren. Hij was een goeie vent met soms

een heel grote mond maar met een even zo groot hart dat kon smelten op momenten dat het nodig was.

Klaas ging linksaf, ging de spoorweg over, de heuvel op en daar, boven op de heuvel had zich inmiddels een groep van voornamelijk jongeren verzameld. Het waren er zeker vijftig. Klaas en Lotte stapten uit en iedereen die de politieauto had zien komen keek naar hen en waarschuwde de rest dat ‘de politie’ er aan kwam. Een zacht geroezemoes ging door de groep maar ze bleven allemaal staan waar ze stonden.

“Als er hier iets aan de hand is, kunnen jullie dan misschien ruimte maken om ons te laten kijken wat er is en eh, wie hier niets te zoeken heeft, gaat naar school, hier loop je alleen maar in de weg”. Dat laatste had hij net zo goed niet kunnen zeggen want er kwam niemand in beweging. Ze baanden zich een weg door de groep en voor de struiken stonden twee meisjes die duidelijk iets ergs hadden gezien. Eén van hen was zo wit als een laken en zij ging naar Lotte die inmiddels ook in het struikgewas had gekeken om te zien wat er aan de hand was.

Eerst moesten Lotte en Klaas verder overleggen wat ze te doen stond. “Oké, we zijn het eens, ga jij maar eerst je gang, de rest komt later”. Zonder af te wachten ging ze terug om eerst hun chef op de hoogte te stellen en hem de technische recherche, de fotograaf en de politiearts te laten waarschuwen. Ze ging weer naar het meisje terug en zei “even stil nog, we praten zo”. Het meisje knikte en wachtte af.

Met een luide stem begon Klaas de jongelui toe te spreken in, zoals hij tegen Lotte had gezegd, 'de taal van deze tijd'.

"Lui, jullie begrijpen wel dat we hier niets kunnen doen zolang jullie ons allemaal voor de voeten lopen en er moet nog het nodige gebeuren. Er is een kleine groep die hier blijft, zij weten dat al. Ik weet zeker dat jullie allemaal papier en een pen bij je hebben en ik vraag jullie allemaal het volgende op te schrijven: je naam, je adres en telefoonnummer van thuis en de school waarop je zit en in welke klas. Geen geintjes met adressen die niet bestaan of dat van de burens alsjeblieft want daarvoor is dit te serieus! Je werkt nu mee aan een belangrijke zaak! Probeer ons te helpen en geef je briefje aan de agente die daar achteraan staat en ga daarna als de wiedeweerga naar school. Van mij krijgen jullie geen briefje mee, ik verwacht van jullie dat jullie dit zelf netjes regelen."

Niemand protesteerde verder en iedereen begon fanatiek te schrijven. Ze leken onder de indruk van het gebeurde en van het feit dat de agent hen voor 'vol' aanzag. Iedereen gaf zijn of haar briefje aan Lotte en fietste daarna rustig weg. Lotte hoorde sommigen van hen nog even mopperen dat ze "nou nog niks gezien hadden", maar Lotte liet ze maar gaan en zei alleen "wees maar blij!".

Tenslotte waren ze nog met vijf personen over op de plaats van het onheil. Lotte begon eerst maar eens aan het meisje te vragen wat nu eigenlijk haar naam was "dat praat wat gemakkelijker hè?"

"Sylvia, Sylvia Bleeker".

“Dus jij bent Bart Bleeker en jij bent Inge, Inge hoe?”

“Ik ben Inge Muller mevrouw, hun buurmeisje”.

Bart vond het waarschijnlijk tijd worden om een beetje de stoere bink uit te hangen en onderbrak Inge.

“Ja, als ik niets had gezien wist u nu nog niks hoor, die twee zaten alleen maar te kwekken op de fiets en zagen verder niks. Toen ik dus die arm zag, riep ik dat ze moesten wachten en ik ging kijken. Daar heb ik spijt van, ik heb..”, en voor de duidelijkheid wees hij de plaats maar aan “..daar mijn hele ontbijt van vanmorgen eruit staan kotsen. Ik ben me echt te pletter geschrokken, niet te geloven, wat hebben ze met dat grietje gedaan? Als het een grietje is tenminste want dat zie je echt niet! En die stomme meiden, Inge en Sylvia, zijn toen óók nog gaan kijken en ik kon ze niet waarschuwen toen ik daar stond,” zei hij, terwijl hij wees naar de plaats waarnaar hij was uitgeweken. “Snapt u?”

“Ja”, zei Klaas heel rustig en overtuigend, “ik begrijp het, dat moet voor jullie heel moeilijk zijn geweest”.

“Hebben die anderen nog gekeken of iets vreemds gezegd?” vroeg Lotte.

“Nee, ik heb ze niet laten kijken en liet mijn fiets ervoor staan en toen hebben ze me natuurlijk aardig de huid vol gescholden.”

“Bart, daar trek jij je gewoon niks van aan want dat was hartstikke goed van je.” De jongen keek hem aan, hij was minstens 16 maar keek als een dankbaar klein kind. Hij had het volgens ‘de politie’ goed gedaan.

“Praat er verder ook maar niet met de jongens op school over wat je gezien hebt, het is zo al erg genoeg. Met je ouders mag je er gerust over praten als zij het voor zich houden, want het is strikt geheim”. Die opmerking maakte het bij Bart helemaal goed.

De eerste mensen van de technische recherche waren er inmiddels al, maar het wachten was op de politiearts. Toen die er was, liep hij dan ook meteen door. Ze kenden dokter De Jager als een rustig, beheerst mens, maar zoals hij nu onder de struik vandaan kwam, was daar niet veel van over.

“De smeerlap die dit gedaan heeft moet bikkelhard zijn. Er ligt een meisje, maar zelfs dat is moeilijk te zien.”

“Ik dacht het, door de fiets. Ze ligt er net niet helemaal bovenop dus daarom dacht ik het”, zei Bart met iets van trots in zijn stem.

“Ja, dat zou een bewijs kunnen zijn”, ging dokter De Jager verder. “Ze moet een jaar of 16 geweest zijn en...” zei hij tegen de fotograaf, “ik wil niet dat er foto's gemaakt worden voor publicatie, tenzij jullie met je technieken wonderen kunnen verrichten, maar dan nog laat je ze eerst aan Klinkhamer zien.”

Zonder iets te zeggen liep hij weg en mompelde voor zich uit “waar is de gestoorde die zoiets kan doen?”

Dat laatste zou het probleem worden waar Lotte, Klaas en hun collega's de komende tijd nog aardig wat werk aan zouden hebben. Maar Klaas en Lotte hadden genoeg gezien en inwendig namen ze zich voor om zich in deze zaak vast te bijten. De dader van zo'n gruwelijke moord moest gevonden worden, hoe dan ook !

HOOFDSTUK 2

Ze gingen terug naar het bureau toen het slachtoffer was weggebracht en de plaats waar zij gevonden was door de fotograaf van alle kanten op de foto was gezet. De technische recherche kon het werk verder alleen wel af.

Op de terugweg waren ze zo mogelijk nog stiller dan op de weg naar het park toe. Er was zo veel ellende te verwerken nu, dat het eigenlijk niet onder woorden te brengen was.

Voor ze uitstapten bij het politiebureau zei Klaas: "Lotte, wat er ook gebeurt, we zullen de smeerlap van de straat halen die dit op z'n geweten heeft" en Lotte bevestigde dat uiteraard. Ze begreep dat Klaas tóch even op zijn eigen manier iets kwijt wilde van alles wat hij innerlijk nog lang niet had verwerkt en dat laatste was ook onmogelijk. Zelf voelde ze zich ook niet bepaald lekker, want de beelden van dat meisje bleven terug komen in haar hoofd.

Binnen gekomen brachten ze hun jas weg en gingen meteen naar de chef om daar hun verhaal te doen en de plannen voor de komende tijd door te praten.

Klinkhamer wachtte al op hen want hij wist natuurlijk nog niet tot in de finesses wat Klaas en Lotte hadden meegemaakt. Ze gingen zitten en Lotte legde als eerste een grote stapel losse papieren op het bureau van Klinkhamer en gaf hem als enige toelichting dat hij 'later in hun verhaal' wel zou begrijpen wat dit was.

De chef ging ervoor zitten en zag aan zijn mensen dat ze het moeilijk hadden met het gebeurde. Daarom nam hij maar eerst het woord om hen nog even op verhaal te laten komen.

“Ik begrijp dat het een vreselijke gebeurtenis was die jullie hebben meegemaakt en ik beloof jullie dat ik zal zorgen dat we de mogelijkheid krijgen om deze zaak op te lossen. Als dat nodig is zullen we zeker hulp krijgen van het recherchebijstandsteam, maar de dader zal gevonden worden”.

“Ik zie hem niet eens als een gewone dader”, barstte Klaas los. “Het is.., het is... een ontzettende, bikkelharde smeerlap, die dit heeft kunnen doen. U had dat meisje moeten zien!”

“Ik denk dat ik begrijp wat je bedoelt, maar Klaas, we zullen hem als gewone dader moeten zoeken en natuurlijk vinden, en dat zal al een hele klus op zichzelf zijn want niemand heeft iets gezien”.

“Natuurlijk weet ik dat ook, maar ik weet wat ik heb gezien en dat motiveert mij nog eens extra om zo'n figuur te vinden, daar kunt u op rekenen”.

Klinkhamer knikte stil, hij begreep Klaas. Zeker iemand met zijn karakter moest het heel moeilijk hebben na zo'n gebeurtenis. Eigenlijk viel hem de houding van Klaas nog mee. Gewoonlijk was hij veel ongecontroleerder in zijn uitlatingen. Klinkhamer had zo z'n vermoedens dat Klaas zich, door de aanwezigheid van hun nog relatief nieuwe en vrouwelijke collega Lotte, die er nu ook bij was, keurig inhield en daarmee een goede indruk maakte.

Lotte zelf had zo haar eigen mening hierover.

”Chef, dit gaat geen gemakkelijke zaak worden. We weten nog niet eens wie het slachtoffer is, want er is nog geen vermissing aangegeven, maar we weten óók niet hoe lang ze daar al lag. Over ongeveer anderhalf uur zullen we daar meer over horen. Misschien is het goed om deze papieren te selecteren op ‘school’ en daarna op ‘klas’ en als dat een groep oplevert die eruit springt, kunnen we daar misschien beginnen”.

“Daarin kan ik meedenken” zei Klinkhamer, “ik hoop alleen dat de fotokamer nog iets van dat gezicht kan maken want dat bespaart ons in ieder geval een zoektocht die lang zou kunnen duren”.

“Reken op dat laatste maar niet chef, daar krijg je geen plaatje van, onbegonnen werk is dat, ik voorspel het!”

“Laten we afwachten Klaas, er is met de huidige technieken veel te doen wat vroeger onmogelijk was. Hopelijk zijn er ouders die hun dochter missen vanmiddag of vanavond, want ze kan natuurlijk ook op kamers wonen en hier studeren. Dan weten we niet hoe vaak zo’n kind contact heeft met haar ouders”.

Sommige volwassenen leefden tegenwoordig meer voor hun werk dan voor hun kinderen en dat zou voor hen een groot probleem kunnen opleveren. Er waren mensen die écht dachten dat hun dochter van vijftien of zestien jaar het wel alleen kon redden in deze wereld. Dat was dus helemaal verkeerd, want het was zelfs onmogelijk!

Terwijl iedereen zo een tijdje zijn gedachten liet gaan over het gebeurde, kwam Klinkhamer toch met iets ‘tastbaars’ over de brug.

“Mensen, we hebben nu jullie ervaringen en het zal jullie ook duidelijk zijn dat we er met drie personen niet uit komen. Ik stel voor dat we, als de rapporten van de politie-arts er zijn, met de hele groep bij elkaar komen in de grote kamer en daar verder bespreken wat we moeten gaan doen. Intussen denken jullie daar stevig over na en ik uiteraard ook en dan moeten we ook de rest aan het denken krijgen om onze verdere werkwijze te gaan bepalen. Zijn jullie het daarmee eens?” Lotte en Klaas knikten instemmend over het voorstel.

“Goed, dan zorg ik dat de rest in actie komt en we zorgen dat we allemaal, om elf uur precies, in de grote kamer zijn. Daar kunnen we brainstormen met een grotere groep en weet iedereen dat hij of zij goed bezig is, dan kunnen we zo effectief mogelijk werken. In de tussenliggende tijd zorgen jullie dat je wat rustiger wordt. Praat samen, of denk alleen over het gebeurde en, jij vooral Klaas, praat er over. Je weet dat je dat nodig hebt. Doe verder dat wat je zelf denkt nodig te hebben om weer gewoon verder te werken want dat zal jullie winst zijn in je functioneren!”

Met een instemmende groet verlieten beiden het kantoor van Klinkhamer om op hun eigen manier te verwerken wat ze hadden meegemaakt. Ze wisten dat ze om elf uur zover moesten zijn en met die instelling gingen ze ieder naar hun eigen kantoor. Klaas liet zich even volkomen gaan en schold en tierde zo luid, dat het goed was dat de wanden geen geluid doorlieten.

Het resultaat was dat het hem rustiger maakte en daar ging het om. Een grote volwassen kerel, een rechercheur van politie die vaak

een grote mond opzette, maar als het er op aan kwam was hij een echt gevoelsmens.

Lotte was stil, heel stil en kon eigenlijk alleen maar denken aan wat er vooraf was gegaan aan deze afschuwelijke moordpartij en aan de ouders, die ineens een dochter moesten missen. Daarbij dacht ze ook aan de ouders van de kinderen die het meisje gevonden hadden. Daar zou het ook niet gemakkelijk worden nadat die jongelui dat verminkte lichaam hadden gezien. Wat kan de reden zijn dat een mens zo ver gaat? Zij kon er nog geen zinnig antwoord op verzinnen en wist, met haar realistische kijk op de zaken, dat alleen de dader daar duidelijkheid in kon brengen.

Dat maakte het ook voor haar niet gemakkelijk. Ze was graag met iets gekomen waarmee ze duidelijkheid bracht en feiten die iets konden bewijzen, maar ze moest zich er bij neerleggen dat ook zij, in haar eerste echte zaak in Deventer, niet beter voor de dag kon komen. Nog even, dan was het gelukkig elf uur en was voor haar deze slopende tijd voorbij. Hopelijk kwamen er ideeën waarmee ze verder konden en waardoor zij ook zelf het gevoel had dat ze iets goeds deden. Ze moest en wilde vertrouwen op haar nieuwe collega's, om daarmee in ieder geval plannen te maken voor de volgende dagen.

HOOFDSTUK 3

Om elf uur hadden alle collega's zich verzameld in de grote kamer. Klinkhamer vroeg aan Lotte en Klaas om naast elkaar te gaan zitten. Hij had een flinke stapel papier bij zich waar iedereen zichtbaar nieuwsgierig naar zat te kijken.

“Voor ik dit hier” zei hij, wijzend op zijn stapel papieren voor zich, “met jullie ga doorspreken, wil ik aan Lotte en Klaas het woord geven en hen een duidelijk beeld laten geven van wat er gebeurd is vanmorgen. Ik laat het aan jullie zelf over wie wát gaat vertellen.”

Klaas en Lotte keken elkaar aan en Lotte knikte aanmoedigend naar Klaas om met het begin van de gebeurtenis te beginnen. Klaas begon, op zijn eigen, voor iedereen vertrouwde manier, te vertellen wat er gebeurd was. Op momenten dat hij het nodig vond, keek hij naar Lotte en als vanzelf nam zij dan het woord om het verhaal helemaal compleet te maken. Klaas wist nog niet precies wat Lotte met Sylvia besproken had en ook van de reacties van de weggrijdende scholieren had Klaas geen woord gehoord.

Zo verliep de beschrijving van alles duidelijk en rustig. Klaas en Lotte waren duidelijk aangeslagen en dat was aan hun stem te horen. Toen ze zo ver gekomen waren dat ze ook verteld hadden dat ze hun verhaal bij de chef hadden gedaan, vertelden ze om beurten op een totaal verschillende manier hun persoonlijk verhaal van hun eigen gedachtegang in hun kantoor.

De uitkomst van beiden was het gevoel van woede, onmacht, vraagtekens, meeleven en afschuw. Beiden brachten het op hun